

บทที่ ๒

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

ผลสัมฤทธิ์

ผลสัมฤทธิ์ หรือ สัมฤทธิ์ภาพนี้ หมายถึง "ความสำเร็จ หรือ ความสามารถในการกระทำใด ๆ ที่จะคงอาศัยทักษะ หรือมีเดะนั้นก็คงอาศัยความรู้ในวิชาหนึ่งวิชาใดโดยเฉพาะ"^๑ ดังเช่น ความก้าวหน้าในวิชาความรู้ของนักเรียนแสดงให้เห็นผลสัมฤทธิ์อย่างหนึ่งของการศึกษา หรือ ความสามารถในการรำแบบที่จะช่วยให้นักเรียนมีสัมฤทธิ์ภาพในการรำความบทละครได้ในภายหน้า เป็นต้น

ในด้านผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน (Pupil achievement) เป็น "สถานภาพของนักเรียนคนหนึ่งคนใด ในส่วนที่ได้รับทักษะหรือความรู้ เมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนคนอื่น หรือเปรียบเทียบกับมาตรฐานของโรงเรียนนั้น"^๒

ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ (Academic achievement) ก็คือ "ความรู้ซึ่งได้รับ หรือทักษะที่เจริญขึ้น โดยการเรียนวิชาต่าง ๆ ในโรงเรียน ตามปกติพิจารณาได้จากคะแนนผลสอบ หรือจากคะแนนผลงานที่ครูกำหนดให้ทำ หรือจากทั้งสองอย่าง"^๓

^๑กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ, ประมวลศัพท์บัญญัติวิชาการศึกษา (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๑๔), หน้า ๑๑.

^๒Carter V. Good, ed. Dictionary of Education, (New York: McGraw-Hill Book Company, 1973), p. 7.

^๓กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ, ประมวลศัพท์บัญญัติวิชาการศึกษา, หน้า ๔.

ตัวอย่างเช่น การสอบคัดเลือก มหาวิทยาลัยถือเอาผลสัมฤทธิ์ทางวิทยาการเป็นสำคัญ หรือ ผลสัมฤทธิ์ทางวิทยาการคือผลของความสามารถทางวิทยาการ ซึ่งได้จากการทดสอบ โดยวิธีต่าง ๆ เป็นต้น

การทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ส่วนใหญ่จะใช้วิธีสอบโดยให้นักเรียนขีดเขียนในกระดาษ (Paper and pencil) เป็นการทดสอบกับแบบสอบ (test) แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์นี้มีแบบสอบมาตรฐาน (Standardized test) กับ แบบสอบที่ครูสร้างขึ้น (Teacher made test) คะแนนของนักเรียนนายเรืออากาศที่เป็นข้อมูลนำมาวิเคราะห์ในการวิจัยครั้งนี้เป็นคะแนนที่ได้จากแบบสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง อย่างไรก็ตาม "แบบสอบที่มีการสุ่มตัวอย่างตัวแทนความรู้ทั้งหมดในเรื่องของเนื้อหาวิชานั้นได้ ถือว่าเป็นแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ได้ โดยไม่ต้องคำนึงว่าแบบสอบนั้นจะสร้างโดยครูประจำชั้น หรือผู้เชี่ยวชาญการสร้างข้อสอบจัดทำขึ้น"^๑ แต่ก็มี "หลักสำคัญที่แยกแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทั้งสอง คือในแบบสอบแบบมาตรฐานสุ่มตัวอย่างการกระทำ (Performance) อย่างมีระบบ"^๒ นั่นคือ คะแนนของนักเรียนที่ได้มาจากคำสั่งหรือคำชี้แจงของการดำเนินการทดสอบ นั่นเอง นอกจากนี้แบบสอบทั้งสองแบบยังมีความแตกต่างกันในด้าน การสุ่มเนื้อหาวิชา การสร้างแบบสอบ ด้านปกติวิสัย (Norm) ด้านความมุ่งประสงค์และการนำแบบสอบไปใช้ อีกด้วย โดยสรุปแล้วในด้านการวัดนี้ คำว่า "ผลสัมฤทธิ์อาจหาได้โดยยึดเอาแบบสอบมาตรฐานวัดผลสัมฤทธิ์เป็นหลัก หรือโดยยึดเอาผลสอบที่ครูใช้แบบสอบที่สร้างขึ้นเอง หรือโดยวิธีการให้คะแนนเป็นเกรด (Grade)"^๓ ก็ได้ ส่วนการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

¹William A. Mehrens and Irvin J. Lehmann, Measurement and Evaluation in Education and Psychology, (New York: Holt, Rinehart and Winston, 1973), p. 454.

²Ibid., p. 455.

³Fred N. Kerlinger, Foundation of Behavioral Research, (New York: Holt Rinehart and Winston, 1973), p. 34.

นั้นเป็น "การตรวจสอบความรู้ ทักษะ และสมรรถภาพสมองค์กันกลาง ๆ ที่นักเรียนได้รับจากการอบรมสั่งสอนของครู ส่วนใหญ่จะใช้วิธีสอบโดยให้นักเรียนขีดเขียนในกระดาษ"^๑

การจัดการศึกษาแยกนักเรียนเป็นสาขาวิชา

ในการจัดการศึกษาแยกนักเรียนนายเรืออากาศออกเป็นสาขาวิชาต่าง ๆ นั้น เพราะกองทัพอากาศพิจารณาเห็นว่า หลักสูตรที่ใช้อยู่เดิมนั้นจัดการศึกษาแยกนักเรียนออกเป็นเหล่า ยังไม่เหมาะสมกับภาวะการขาดแคลนกำลังพลเทคนิคกันกลาง ๆ แก่เดิมนั้นจัดแยกเป็น เหล่าช่างอากาศ เหล่าสื่อสาร และเหล่าสรรพาวุธ จึงทำให้บรรจุกำลังพลเข้ารับราชการได้เฉพาะ ๓ เหล่าเท่านั้น และไม่สามารรถบรรจุทดแทนกำลังพลในเหล่าเทคนิคอื่น ๆ ที่ขาดแคลน เช่น เหล่าขนส่ง เหล่าช่างโยธา ด้วยเหตุนี้จึงพิจารณาจัดการศึกษาแยกเป็นสาขาวิชาเช่นเดียวกับมหาวิทยาลัยทั่วไป ในระยะแรกจัดสอน ๓ สาขาวิชา มี สาขาวิชาวิศวกรรมอากาศยาน สาขาวิชาวิศวกรรมเครื่องกล และสาขาวิชาวิศวกรรมไฟฟ้า

สาขาวิชาวิศวกรรมอากาศยาน กิ่งขึ้นเพื่อให้นักเรียนนายเรืออากาศที่สนใจวิชาช่างอากาศแขนงต่าง ๆ และศิลปศาสตร์การบิน ได้เลือกศึกษาวิทยาการด้านวิศวกรรมอากาศยาน ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดด้านหนึ่งของกิจการกองทัพอากาศ "แนวสอนในสาขาวิชานี้เน้นหนักให้มีความรู้ด้านอากาศพลศาสตร์ กลศาสตร์การบิน การขับเคลื่อนอากาศยาน และการแผนแบบอากาศยาน กับให้มีความรู้เบื้องต้นด้านอวกาศ และการ—

^๑ทวารุณ แพร่สกุล, "การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน" ใน การประชุมวิชาการครั้งที่ ๒ เรื่อง การทดสอบสัมฤทธิ์ผล, ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ และคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา, ๒๕๑๗), หน้า ๖๖.

ความคุมการยิง"^๑ ผู้สำเร็จการศึกษาสาขานี้จะสามารถปฏิบัติงานในเหล่าช่างอากาศ หรือเหล่าสรรพาวุธได้เป็นอย่างดี

สาขาวิชาวิศวกรรมเครื่องกล ตั้งขึ้นสำหรับนักเรียนที่สนใจวิชาที่เกี่ยวกับเครื่องจักรกลต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการปฏิบัติงาน บูรณรักษาและซ่อมบำรุงอุปกรณ์ที่มีใช้อย่างกว้างขวางในกิจการกองทัพอากาศ "เน้นหนักใหม่ความรู้ในวิชาเทอร์โมไดนามิกส์ การส่งความร้อน วิทยาศาสตร์ของวัสดุ การแผนแบบเครื่องจักร วิศวกรรมยานยนต์ และระบบทำความเย็น กับใหม่ความรู้ด้านศิลปศาสตร์การบินตามสมควร"^๒ ผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชานี้ จะสามารถปฏิบัติงานในเหล่าสรรพาวุธ เหล่าช่างอากาศ เหล่าขนส่ง หรือเหล่าช่างโยธาได้เป็นอย่างดี

และสาขาวิชาวิศวกรรมไฟฟ้า ตั้งขึ้นเพื่อให้นักเรียนที่มีความสนใจในวิชาไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ ได้เลือกศึกษาวิทยาการด้านนี้ นับว่ามีความสำคัญยิ่งต่อกิจการทหารโดยเฉพาะกองทัพอากาศ ซึ่งใช้การสื่อสารโทรคมนาคมอย่างกว้างขวาง "แนวสอนในสาขาวิชานี้ มุ่งใหม่ความรู้ในด้านการสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ วิศวกรรมไฟฟ้ากำลังขั้นพื้นฐาน ระบบโทรคมนาคม ระบบควบคุมเทคนิค และการใช้เครื่องคำนวณ รวมทั้งทฤษฎีของการคมนาคม และสอนศิลปศาสตร์การบินเป็นวิชาประกอบ"^๓ ผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชานี้จะสามารถปฏิบัติงานใน เหล่าสื่อสาร เหล่าสรรพาวุธ และในกิจการวิทยุการบินได้

นักเรียนทุกสาขาวิชา เมื่อสำเร็จการศึกษาได้รับปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต และรับการแต่งตั้งยศเป็น ว่าที่เรืออากาศตรี คอจากนั้นถ้าสมัครใจ มีสุขภาพเหมาะสมตามเกณฑ์ทางราชการกำหนด ก็มีโอกาสไปฝึกบินเป็นนักบิน หรือคนหนคอไปได้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โรงเรียนนายเรืออากาศ, ระบบและหลักสูตรการศึกษาของโรงเรียนนายเรืออากาศ พ.ศ. ๒๕๑๒, หน้า ๒๖.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒๔.

^๓ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒๖.

การวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยที่เกี่ยวข้องนี้ มีการศึกษาลักษณะทางการเรียนของนักเรียนที่มีความรู้พื้นฐานแตกต่างกัน วารณี นาคบุตร^๑ ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนประกาศนียบัตรประโยคครูประถม พบว่า โดยเฉลี่ยแล้ว นักเรียนประกาศนียบัตรประโยคครูประถมที่มีความรู้พื้นฐานประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายสาขาต่าง ๆ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

ในคานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของวิชาที่ระดับชั้นเรียน แมรี คาเชริน กัลลิก (Mary Catherine Gullic)^๒ ได้ศึกษาลักษณะทางการเรียนวิชาเรขาคณิตวิเคราะห์ ของนักเรียนระดับ (Grade) ๕ ระดับ ๖ ระดับ ๘ และ ๑๐ โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มแรกเป็นนักเรียนระดับ ๕ จำนวน ๗๗ คน และนักเรียนระดับ ๖ จำนวน ๘๓ คน รวม ๑๖๐ คน กลุ่มที่สองเป็นนักเรียนระดับ ๘ และระดับ ๑๐ รวม ๒๓๘ คน ทั้งสองกลุ่มนี้ได้เรียนเนื้อหาอย่างเดียวกัน จากผลการทดลองพบว่า (ก) นักเรียนระดับ ๕ และระดับ ๖ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (ข) นักเรียนระดับ ๘ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนในระดับ ๑๐ อย่างมีนัยสำคัญ กัลลิกได้เสนอแนะว่า ควรสอนวิชาเรขาคณิตวิเคราะห์ในระดับ ๘

๑วารณี นาคบุตร, "สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนประกาศนียบัตรประโยคครูประถม" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโททางการศึกษา แผนกวิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๓)

^๒Mary Catherine Gullic, "Achievement of Fifth Sixth, Ninth and Tenth Grades in Coordinate Geometry", Dissertation Abstract 31(11) (February 1971): 4035-A

และการวิจัยเรื่องท่านองเดียวกันนี้ ประเวศ ก่อเกียรติวิรุณ^๑ ได้ศึกษาว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ถึง ๓ สามารถเรียนวิชาเรขาคณิตวิเคราะห์เบื้องต้นได้หรือไม่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ถึง ๓ ของโรงเรียนอนุเคราะห์พิทยานุกุล จังหวัดอุดรธานี ปีการศึกษา ๒๕๒๘ มีจำนวน ๕๐ คน พบว่า (ก) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ไม่สามารถเรียนวิชาเรขาคณิตวิเคราะห์เบื้องต้นตามเนื้อหาที่เขาสร้างขึ้นได้ (ข) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ และ ๓ สามารถเรียนวิชาเรขาคณิตวิเคราะห์เบื้องต้น ตามเนื้อหาวิชาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น (ค) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเรขาคณิตวิเคราะห์เบื้องต้นสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และปีที่ ๒ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปผลว่า ควรเริ่มสอนวิชาเรขาคณิตวิเคราะห์เบื้องต้นแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

ในคานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของหมวดวิชา หรือของวิชาเอกและวิชาโท ประไพพรรณ เอกนันท์^๒ ได้วิจัยเพื่อ (ก) หาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเอกและวิชาโท (ข) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตลอดหลักสูตรของนิสิตที่เลือกวิชาเอกและวิชาโทสัมพันธ์กัน กับ นิสิตที่เลือกวิชาเอกและวิชาโทไม่สัมพันธ์กัน (ค) เปรียบเทียบการรอยละของผู้ที่ได้รับเกียรตินิยมระหว่างนิสิตทั้งสองกลุ่ม ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แค้มเฉลี่ยในสายวิชาเอกและวิชาโท แค้มเฉลี่ยตลอด

^๑ประเวศ ก่อเกียรติวิรุณ, "การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาเรขาคณิตวิเคราะห์เบื้องต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ๒๕๑๖)

^๒ประไพพรรณ เอกนันท์, "ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในวิชาเอกและวิชาโทของนิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ๒๕๑๘)

หลักสูตร จำนวนผู้ที่ได้รับเกียรตินิยมในคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน ๒,๑๓๗ คน ซึ่งสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตร ๔ ปีระหว่างปีการศึกษา ๒๕๐๔ — ๒๕๑๖ ผลการวิจัย พบว่า (ก) มีผลสัมฤทธิ์ในวิชาเอกและวิชาโทจำนวน ๒๓ คู่ จาก ๔๘ คู่ มีความสัมพันธ์กันตั้งแต่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ ขึ้นไป (ข) นิสิตที่เรียนวิชาเอกและวิชาโทสัมพันธ์กันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตลอดหลักสูตรสูงกว่านิสิตที่เรียนวิชาเอกวิชาโทไม่สัมพันธ์กัน นอกจากนี้ (ค) เปอร์เซนต์ผู้ที่ได้รับเกียรตินิยมของกลุ่มที่เรียนวิชาเอกและวิชาโทสัมพันธ์กันสูงกว่ากลุ่มที่เรียนวิชาเอกและวิชาโทไม่สัมพันธ์กัน

ในการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติของนักเรียนนักศึกษาคือสาขาวิชาที่เรียน แมทธิ อีลิซาเบธ มอสส์ (Mattie Elizabeth Moss)¹ ได้ศึกษาทัศนคติของนักศึกษา ชั้นปีที่ ๑ และ ๒ สาขาวิชาคณิตศาสตร์ จาก ๗ วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยในรัฐนิวเจอร์ซีย์ และคาโลลินาเหนือ โดยศึกษาว่า นักศึกษาชายและหญิงสาขาวิชาคณิตศาสตร์ของสถาบันเหล่านี้มีทัศนคติต่อคณิตศาสตร์ ต่อแผนการเรียนของตนเองและมีความกระตือรือร้นต่อวิชาที่ตนนี้แตกต่างกันหรือไม่ พบว่า โดยทั่วไปนักศึกษาหญิงสาขาวิชาคณิตศาสตร์พอใจในการเลือกสาขาวิชานี้มากกว่า แผนการเรียนของนักศึกษาชายและหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ความกระตือรือร้นต่อวิชาที่ตนนี้ของนักศึกษาชายและหญิงไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตามนักศึกษาทั้งชายและหญิงยังไม่พอใจต่อการฝึกอบรม (Training) วิชาคณิตศาสตร์ให้แก่เขา ผลการวิจัยนี้ชี้ว่า มีความต้องการที่จะให้เปลี่ยนแปลงวิธีการสอน และปรับปรุงหลักสูตรคณิตศาสตร์ในทัศนคติของนักศึกษาชายและหญิงตรงกัน

¹Mattie Elizabeth Moss, "The Female Undergraduate Mathematics Major Attitude, Experience and Aspirations", Dissertation Abstract 36 (April 1976): 6510A.

ในคําการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนทหาร ร.ท.พหล.สง่าเนตร^๑ ได้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลการศึกษาจากโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า และโรงเรียนเตรียมทหาร โดยใ้การพิจารณาจากความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่เฉลี่ยห้าชั้นปีของนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร ๕ ปี กับคะแนนผลการสอบไล่ชั้นปีที่สอง จากโรงเรียนเตรียมทหาร แยกส่วนหมวดวิชาที่สำคัญออกเป็น ๔ หมวดวิชา ได้แก่ หมวดวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ และวิชาทหาร ใช้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ด้วยทฤษฎีความถดถอย และใ้การวิเคราะห์ความแปรปรวนในการทดสอบสมมติฐานแบบจำลองความถดถอย ประชากร คือ นักเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า รุ่นที่ ๑๕ ถึง ๒๐ จำนวนรวมทั้งสิ้น ๑๐๘๑ คน ซึ่งเป็นนักเรียนเตรียมทหารรุ่นที่ ๔ ถึง ๕ เลือกตัวอย่างจากแต่ละรุ่นควยวิธีสุ่มแบบแบ่งชั้น ได้นักเรียนตัวอย่างรวมทั้งสิ้น ๑๘๖ คน ผลการวิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์กันระหว่าง ผลการศึกษาเฉลี่ยห้าชั้นปีของนักเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้ากับผลการศึกษาจากโรงเรียนเตรียมทหารที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๑ ในหมวดวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศาสตร์ ส่วนหมวดวิชาทหารจากโรงเรียนเตรียมทหารไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญกับผลการศึกษาของนักเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า 003500

การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนนายเรืออากาศโดยตรง ร.อ.อำพล จารุสมบัติ^๒ ได้ศึกษาความมุ่งหมายในชีวิตของนักเรียนนายเรืออากาศ ของโรงเรียนนายเรืออากาศ โดยสำรวจความต้องการด้านต่าง ๆ ได้แก่ ความต้องการด้านการศึกษา ความต้องการ

^๑พหล.สง่าเนตร, "การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลการศึกษาจากโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า และโรงเรียนเตรียมทหาร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาสถิติ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๗)

(^๒อำพล จารุสมบัติ, "ความมุ่งหมายในชีวิตของนักเรียนนายเรืออากาศ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๘)

ความสัมฤทธิ์ผลในการทำงาน กองการทราบถึงอุดมคติต่าง ๆ วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
โดยใช้แบบสอบถามให้ตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นปีที่ ๑ ถึง ๕ ในปีการศึกษา
๒๕๑๔ ชั้นละ ๒๐ คน รวมทั้ง ๕ ชั้นจำนวน ๑๐๐ คนเป็นผู้ตอบแบบสอบถาม ส่งแบบ
สอบถามจำนวน ๑๐๐ ชุดได้รับแบบสอบถามคืนครบทุกชุด ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า

(๑) วิชาที่ชอบเรียนมากที่สุด นักเรียนสนใจในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์มากที่สุด
ที่มีจำนวนร้อยละ ๕๓ และนักเรียนสามารถทำคะแนนได้สูงสุดในวิชาวิทยาศาสตร์นี้
อีกด้วย วิชาที่นักเรียนสนใจเรียนลำดับรองลงมา ได้แก่ วิชาคณิตศาสตร์มีจำนวนร้อยละ ๓๖

(๒) วิชาที่นักเรียนชอบน้อยที่สุด คือ วิชาสังคมศาสตร์มีจำนวนร้อยละ ๔๕
และนักเรียนทำคะแนนได้ไม่ดีเลยในวิชาสังคมศาสตร์นี้ด้วยมีร้อยละ ๒๓ ซึ่งเป็นลำดับ
รองจากวิชาคณิตศาสตร์ที่นักเรียนทำคะแนนได้ไม่ดีเลยมีจำนวนมากที่สุดร้อยละ ๓๑

(๓) การเลือกสาขาวิชาเรียนในโรงเรียนนายเรืออากาศ นักเรียนกองการ
เลือกเรียนสาขาวิชาวิศวกรรมอากาศยานมากที่สุดมีจำนวนร้อยละ ๒๖.๕ และคงไป
ศึกษาในสาขาวิชาอื่นแทนได้แก่สาขาวิชาวิศวกรรมไฟฟ้ามีจำนวนร้อยละ ๔๓.๓ มีสาขา
วิชาที่นักเรียนกองการเลือกเรียนลำดับรองลงมา คือสาขาวิชาวิศวกรรมไฟฟ้ามีจำนวน
ร้อยละ ๓๕ ในเรื่องทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อสาขาวิชาที่กำลังศึกษาอยู่ นักเรียนชอบ
สาขาวิชาที่กำลังศึกษาอยู่มีจำนวนร้อยละ ๕๐ และพอใจในสาขาวิชาที่กำลังศึกษาอยู่มี
จำนวนร้อยละ ๓๖

(๔) นักเรียนมักจะปรึกษาปัญหา เรื่องการเรียนกับเพื่อนมากที่สุดมีจำนวน
ร้อยละ ๕๗ นักเรียนเคยปรึกษาเรื่องการรับประทานอาหารมากอนกับบิดามารดามากที่สุด
มีจำนวนร้อยละ ๕๔ ส่วนนักเรียนที่ไม่เคยปรึกษาใครมากอนเลยมีจำนวนร้อยละ ๒

(๕) ในระหว่างรับประทานอาหาร นักเรียนจะปรึกษามุ่งดับปัญหามากที่สุดมีจำนวน
ร้อยละ ๓๓ และนักเรียนที่จะปรึกษากรรมมีน้อยที่สุดเพียงร้อยละ ๒

(๖) เพื่อจะได้มีโอกาสก้าวหน้ายิ่งขึ้น นักเรียนหวังที่จะได้รับตำแหน่งสูงสุดถึง
ชั้นเจากรม(อหิบคั) มีจำนวนมากที่สุดร้อยละ ๒๖ ส่วนยศทหารนักเรียนกองการเป็น
พลอากาศเอกมีจำนวนมากที่สุดร้อยละ ๒๕.